

8

ANSON đang chờ chúng tôi trong phòng của Ted. Ông ta đang chăm chú nhìn một gã gia nhân đặt một chiếc khay bạc đựng mấy cái ly, một chai nước và một chai whisky trên mặt bàn lúc chúng tôi bước vào. Có cả Matuschek với một khẩu súng lục gác trên đầu gối.

Anson lên tiếng :

— A, các ông đây rồi. Tôi đã chuẩn bị sẵn rượu cho các ông uống ở ngay tại đây. Tôi đoán các ông đang cần rượu. Tôi chắc các ông dễ cảm xúc hơn tôi và rượu là thứ thuốc trấn an xưa cũ nhất của con người. Tối nay toàn thể ban chuyên viên không ăn cơm ở dưới lầu vì bận việc. Cơm tối của hai ông sẽ được mang lên đây. Hai ông uống một ly rượu?

Tôi bảo :

— Chúng tôi chưa muốn uống ngay bây giờ.

— Các ông không bị xúc động vì những gì giáo sư Kalwitz vừa chỉ cho các ông xem hay sao? Thế mà tôi tưởng các ông sẽ xao xuyến lắm. Nhưng các ông nghĩ sao về công trình kiến tạo của chúng tôi?

Ted liền hỏi :

— Cần gì phải nghĩ? Chúng tôi đã hoàn toàn tin vào lời nói của ông.

— Tốt. Các ông làm cho tôi rất vui lòng. Bây giờ tôi

muốn mời hai ông tham dự một cuộc lễ nhỏ mà tôi đã dự định sẽ cử hành tối mai, tại văn phòng tôi, vào lúc chín giờ. Các ông đã biết chỗ.

Ông ta gật đầu với tôi.

— Nhưng tôi đã yêu cầu Matuschek đến tận đây đề hướng dẫn các ông vào lúc gần chín giờ. Không phải một buổi lễ theo những nghi thức, nhưng lại vô cùng quan trọng. Đề nghị của chúng tôi — cứ tạm gọi như thế — hiện giờ đã được thông báo cho Thủ Tướng và một phiên họp của lưỡng Viện đã được triệu tập vào chín giờ tối hôm nay. Hơi trễ hơn chúng tôi ước tính, nhưng chúng tôi đã cho họ hai mươi bốn giờ, cho tới chín giờ tối mai, để trả lời chúng tôi. Như vậy tối mai chúng tôi sẽ có một phúc trình của nhân viên chúng tôi ở Luân-đôn gửi về Murray bằng điện thoại rồi từ đó gửi về đây bằng ra-đi-ô. Lúc bấy giờ, chúng tôi sẽ nhờ ông nói chuyện với Thủ Tướng và kể cho ông ta nghe ông đã được trông thấy những gì về các công cuộc chuẩn bị của chúng tôi. Tôi cần phải báo cho ông biết một điều ông còn chưa được thấy : quân đội riêng của chúng tôi. Đội quân này gồm năm trăm người, được trang bị đầy đủ các loại vũ khí nhẹ và đại liên 88 ly đặt trên xe thiết giáp. Đề phòng trường hợp ông xúi giục một cuộc tấn công điên cuồng theo qui ước lên Saint Sudra.

Tôi hỏi một câu hơi thừa :

— Nếu tôi từ chối thì sao ?

— Thế thì ông sẽ là người duy nhất phải chịu trách nhiệm về sự diệt vong của Edinburgh, và sau đó Thủ Tướng nhất định phải tin lời chúng tôi. Không phải ai cũng có cơ hội trở nên hữu dụng như ông hiện giờ.

— Còn nếu Thủ Tướng không chịu tin lời tôi thì sao ?

— Ông ta không dám đâu. Tôi dám cam đoan ông ta đã rung động lắm rồi. Và lại ông đã nói đánh với những bài phóng sự chính xác và cá tai tiên đoán. Tôi vẫn còn nhớ những lời tiên đoán của ông về vụ bầu Thủ Tướng kỳ vừa qua.

Tôi lại hỏi :

— Giả sử Thủ Tướng sẽ nhượng bộ, chúng tôi sẽ ra sao khi đã làm những công việc nhỏ đó cho ông ?

— Không phải cho tôi đâu, Dunbar. Cho Edinburgh. Và cho cả Anh quốc mới đúng. Con chuyện các ông sẽ ra sao thì điều đó tùy thuộc hiệu lực hành vi của ông.

— Thế thì tôi đang ở vào một tư thế thương lượng. Tôi sẽ làm đúng theo lời ông, nhưng chỉ với điều kiện sẽ được yên lành trả về đất liền.

Anson mỉm cười một cách lạnh ngắt :

— Lẽ tất nhiên là như thế. Đó không phải là một cuộc thương nghị khó giải quyết. Bây giờ tôi phải đi. Cơm tối của hai ông sẽ được đưa lên vào lúc tám giờ. Các bữa ăn ngày mai cũng vậy. Thang máy sẽ được canh gác, tôi chắc các ông thừa hiểu. Nhưng không có ai tới gần phòng các ông. Các ông có thể trò chuyện với nhau tùy thích.

Ông ta mở cửa, Matuschek đi ra trước ông ta. Anson còn nói thêm :

— Lẽ tất nhiên Cô De Ménard có thể đi theo các ông, nhưng chỉ sau khi cô ấy chịu ký kết một vài điều tương thuận mà hiện giờ chúng tôi đang thương lượng. Xin chào các ông.

Ông ta mỉm cười với chúng tôi một cách lạnh nhạt và đi ra.

Ted bảo :

— Anh đừng nói gì với em hết. Để cho em tự đoán lấy.

— Có gì đâu mà đoán.

— Monique đang gặp chuyện gì rắc rối ?

Tôi liền kể cho Ted nghe về vụ Anson đòi quản lý công ty CEFSA.

Ted nói :

— Lẽ tất nhiên y muốn chiếm CEFSA. Y đang cần nhiều bộ máy vô hiệu hóa, và CEFSA có thể chế tạo ra bao nhiêu cũng được. Y cần hàng trăm cái khi y bắt đầu hành trưởng khỏi Anh quốc. Chúa ơi, tưởng tượng cái cảnh một màn radar bao quanh nước Anh và không có một thứ gì có thể lọt qua màn này. Dĩ nhiên y đang cần chiếm công ty CEFSA. Đó là chưa kể đến những thứ khác mà y có thể khai thác từ công việc chế tạo vũ khí của CEFSA.

Tôi bảo :

— Chính vì thế mình phải dẫn Monique đi theo với mình.

— Và đó không phải là lý do duy nhất. Nhưng mình cứ chuẩn bị sẵn nếu mình đi được.

— Mình phải đi. Khổ thay, mình không thể chỉ lo tự thoát thân. Kế hoạch của mình vẫn sẽ tiến hành.

Ted chợt nói :

— Có một tia sáng. Em đã hỏi Kalwitz về máy vô hiệu hóa, và ông ta đã nói chuyện đó một cách tự nhiên. Chỉ có một bộ máy hiện đặt trên đỉnh tháp phía bắc của lâu đài. Khi trở về đây với Kalwitz em đã đề ý tìm xem và đã nhận thấy cây ăng-ten.

— Chú làm sao biết được chỉ có một máy ?

— Kalwitz đã nói với em. Không cần thêm máy nào

nữ, vì đảo nhỏ và cao, trong lúc tầm hiệu lực của mỗi máy tới bốn mươi dặm. Anson đang định dùng CEFSA để chế tạo thêm khi y khởi sự điều khiển tất cả nước Anh.

Tôi biết cần phải làm gì nhưng tôi muốn nghe chính miệng Ted nói ra, nên vẫn hỏi :

— Thế là chỉ có một máy vô hiệu hóa. Vậy tính sao bây giờ ?

Ted quả quyết.

— Mình sẽ phá hỏng bộ máy trước khi trốn đi. Em có thể làm công việc này ngay bây giờ. Có lẽ trên đó chỉ có một người.

Tôi lắc đầu.

— Không được đâu, vì nhiều lý do. Mình không có cách nào gửi thông điệp ra ngoài đề người ta có thể kịp thời tổ chức một cuộc tấn công trên đảo. Vả lại các hỏa tiễn đã được dự trữ để tự động phóng lên, trong trường hợp những tủ điện hoặc đài kiểm soát bị trúng đạn. Mình phải phá hỏng máy vô hiệu hóa ngay lúc trốn đi, giả sử mình có thể tẩu thoát. Mình không thể rời khỏi nơi này trước mười hai giờ khuya ngày mai tức là giờ hẹn với tiềm thủy đình. Nếu mình phá máy bây giờ và tìm được cách ra khỏi đây, mình phải chờ hai mươi tám tiếng đồng hồ nữa. Trên hòn đảo nhỏ xíu này, với năm trăm người trang bị vũ khí, chắc chắn bọn chúng sẽ tìm ra mình trước giờ hẹn — và chúng cũng có thể sửa chữa lại bộ máy hoặc thay thế bằng một máy mới.

Ted cau mày :

— Tại sao mình phải chờ ? Trong vịnh thiếu gì tàu ?

— Những chiếc tàu được canh phòng cẩn mật. Mình không có hy vọng nào đâu. Dù có chiếc tiềm thủy đình đi

nữa, hy vọng cũng rất mỏng manh. Trừ phi mình cũng có thể phá hỏng luôn các hỏa tiễn.

— Không thể được. Hoặc có thể cũng không chừng? Đề em nghĩ kỹ lại xem sao. Điều rắc rối là toàn thể đã được ráp đầy đủ cho nên nếu mình phá hủy tủ điện hoặc cắt đứt hệ thống dây tức là mình làm cho hỏa tiễn tự động phóng lên. Kalwitz bảo rằng họ đã ráp hệ thống này đề nếu có một cuộc tấn công nào có thể thoát qua khỏi bộ máy vô hiệu hóa và bắn phá đài kiểm soát, tất cả hỏa tiễn sẽ tiêu diệt mười hai đô thị lớn nhất của nước Anh. Theo lời Anson thì bọn chúng đã thông báo điều đó trong bức tối hậu thư gửi cho Thủ Tướng.

Tôi bảo :

— Khi cần phải phóng từng hỏa tiễn một, chắc chúng sẽ điều động bằng tay? Từ tủ điện?

— Phải. Tại sao?

— Tôi không biết. Tôi chỉ muốn nghĩ tới mọi chi tiết. Tôi không hiểu Anson có chịu gia hạn hoặc thương lượng thêm trước khi phóng hay không?

Mắt Ted chợt mở rộng.

— Em có một ý kiến. Nếu em có thể lọt vào đài kiểm soát đủ thời giờ, em có thể điều chỉnh lại một hai hỏa tiễn đầu, đổi hướng đề cho nó lệnh về phía tây thay vì phía đông. Như vậy hỏa tiễn sẽ không bắn trúng một mục tiêu nào hết.

Tôi bảo :

— Chú đã không còn yếu kém tinh thần như thường lệ. Nếu chú vào được trong đó — một việc rất khó thành sự thật — chú bắt buộc phải điều chỉnh lại tất cả hỏa tiễn.

— Việc này cũng đáng đề em thử một phen.

— Không thể làm trong ba tiếng đồng hồ cuối cùng của mình trong đêm mai, nếu mình được tự do. Chú đã thấy bọn lính gác mang tiêu liên. Chú đừng mơ tưởng chuyện đó nữa.

— Theo em hiểu thì anh không tin Anson sẽ để cho mình đi ?

— Chú có tin được không ? Dù sao mình phải có một kế hoạch phòng hờ. Nếu mình có thể phá hỏng máy vô hiệu hoá và thoát xuống bãi biển, và nếu mình có thể tin bọn chúng chỉ có một bộ máy, mình có thể chuyển giao nội vụ cho Hải Quân Hoàng Gia — nếu mình dạn trước họ đừng bắn vào đài kiểm soát.

— Anh Stuart, em đếm tới ba tiếng 'nếu' trong câu anh vừa nói. Tóm lại mình không biết gì chắc chắn cả. Hơn nữa, bây giờ anh lại bản tính trái ngược với ban nãy. Tại sao lại có sự thay đổi đó.

Tôi bảo :

— Vấn đề thời gian. Tôi muốn nói mình không thể phá hủy máy vô hiệu hóa lúc này. Nhưng mình phải làm việc đó trong đêm mai.

Ted nhe răng cười với tôi như một lễ sinh trong ca đội của một giáo đường :

— Chắc anh sắp 'nếu' nữa.

— Tôi linh cảm mình sẽ gặp may. Mình phải liều. Điều khó chịu nhất là mình không thể trù định mà phải tùy cơ ứng biến. Đối với một việc trọng đại như thế này không cần tính tới chuyện may rủi.

Ted nói trong lúc miệng vẫn còn cười :

— Điều thú vị là nếu mình không biết mình sẽ phải làm gì, thì kế địch của mình cũng không biết. Bây giờ mình

nằm ngủ một giấc trước khi ăn tối. Mình sẽ có dịp cần dùng nhiều sức khỏe.

Tôi bảo :

— Im lặng tức là yên nghỉ.

Nói đoạn tôi trở về phòng riêng.

Sau bữa cơm tối, tôi cố gắng tìm hiểu một cách thận trọng trong một phạm vi rất nhỏ hẹp. Tôi đi ra ngoài, bước dọc theo hành lang rộng, và bấm nút xuống bên cạnh cửa thang máy. Nó đang rần rần chạy lên. Khi tới tầng có tôi đang đứng, cánh cửa chợt mở ra một cách im lặng. Tôi nhìn vào bên trong buồng thang máy sáng rực ánh đèn, thẳng vào bộ mặt của Nelson và hòng khẩu tiêu liên của y. Matuschek đứng bên cạnh y, tựa người vào vách buồng, khối đang tỏa thẳng đứng từ điều thuốc lá y kẹp giữa hai ngón tay theo kiểu Âu-châu. Matuschek mỉm cười để lộ cả hàm răng đen sì.

— Ông muốn tìm phòng tắm, phải không ông Dunbar ? Ở tầng bốn phía tay phải.

Vừa nói y vừa bấm nút ở bên trong thang máy. Cánh cửa đóng trở lại. Tôi lại nghe nó rần rần chạy thẳng xuống tầng dưới cùng.

Trở về phòng riêng, tôi nhìn những khung cửa sổ một lần nữa. Mặc dầu chìm trong bóng tối, chỉ có một chút ánh sáng phản chiếu qua những ngõ ngách của tòa lâu đài, tôi vẫn thấy rõ không thể thoát ra bằng cách leo tường. Tôi không tưởng tượng được vì sao lần thứ hai tôi lại nghĩ rằng ban đêm nó có vẻ khác hơn. Tôi cố đừng lạc quan, và biết rằng kẻ bi quan là người được hưởng mọi thứ ngạc nhiên thú vị.

Bức tường dốc đứng chạy thẳng xuống gần sát bờ vực. Về phía tây, khoảng cách từ tường ra tới bờ vực chưa tới nửa thước. Về phía bắc thì chẳng có gì cả. Tôi nghiêng mình ra ngoài để nhìn. Bức tường của tòa lâu đài không bằng phẳng. Có nhiều lỗ để níu tay và chân đục vào trong đó, nhưng chỉ để cho một người leo núi thật giỏi, với đủ dây và móc sắt có thể cắm sâu vào mặt đá. Tôi chỉ là người lái thuyền giỏi, nhưng lại là một người leo núi thuộc vào hạng tồi. Kinh nghiệm leo núi độc nhất của tôi cách đây mấy năm ở Thụy-sĩ đã khiến cho tôi không còn ước muốn thử lại một lần nữa.

Tôi đã nghĩ rằng nếu tôi có thể tuột xuống dải đất hẹp đó, về phía tây, tôi có thể men lặn tới sân. Nhưng tôi biết không có hy vọng tuột xuống đó.

Chỉ còn một lối thoát là thang máy. Hoặc Anson.

Cửa phòng của Monique không khóa khi tôi đi tìm nàng lúc mười giờ đêm. Nàng đang ngủ. Lửa trong lò sưởi đã cháy thành những cục than hồng với lớp tro bên ngoài. Tôi lặng lẽ bước qua tấm thảm dày tới bên cạnh giường của nàng và nhìn xuống chiếc đầu màu đen trên mặt gối. Nàng đang nằm ngửa, một cánh tay gác trên gối bên cạnh đầu, lòng bàn tay quay lên và mấy ngón tay hơi co vào.

Tôi sờ một ngón tay vào một bên cổ nàng, chỗ mềm mềm ngay phía dưới vành tai. Trong giây lát, nàng vẫn nằm yên, mở mắt. Đôi mắt của nàng to và đen ánh trong căn phòng mờ tối.

Nàng nói bằng một giọng ngái ngủ :

— Stuart! Em tưởng anh sẽ không bao giờ đến được.

Tôi ngồi xuống trên cạnh giường của nàng. Nàng liền

ngồi dậy và choàng hai cánh tay quanh cổ tôi. Tôi giữ nàng như thế suốt một phút, không muốn lên tiếng kể cho nàng nghe những gì tôi phải kể về sự hiểu lầm của chúng tôi. Một lúc sau nàng mới rút tay ra, đưa lên khỏi vai và buông xuống trên gối.

Tôi bảo :

— Anh xin lỗi đã làm em thức giấc. Anh đang cảm thấy buồn chán và muốn được gần một người bạn. Ted không đúng là thứ bạn anh cần.

— Ô, Stuart, anh đã tìm được Ted ?

— Ted hiện ở trong phòng sát đây. Em sẽ gặp Ted sau. Bây giờ thì khoan đã. Mình có nhiều chuyện cần nói với nhau.

Nàng mơ màng bảo :

— Anh vẫn luôn luôn là một người nói nhiều.

— Anh tự biết. Nhưng đây là chuyện rất quan trọng.

— Anh cứ chồm lên mình em như thế này thì làm sao nói chuyện cho được.

Mãi một lúc lâu sau đó tôi mới bắt đầu kể cho nàng nghe, trong lúc chính tôi cũng cảm thấy buồn ngủ. Tôi không chắc lời nói của tôi có lọt được vào tai nàng hay không. Cuối cùng, tôi cảm thấy nàng ngủ gục trên vai tôi. Tôi không muốn đánh thức nàng. Một lát sau nàng khẽ cựa mình và đặt bàn tay lên miệng tôi, mấy ngón tay ra quanh cằm tôi, và nàng nói :

— Stuart, anh đã ngừng nói rồi sao ? Giọng anh nghe êm tai quá. Em có thể cảm thấy tiếng nói của anh rung động từ ngực anh qua ngực em.

— Em làm gì có ngực.

— Lẽ tất nhiên bên dưới những gì tượng trưng cho

người đàn bà, em cũng có ngực chứ. Anh hãy nói chuyện thêm cho em nghe.

— Khỏi cần nữa. Em hãy ngủ lại đi.

Nhưng nàng đã ngủ thiếp trở lại trước khi tôi nói xong tiếng cuối cùng. Mấy ngón tay của nàng trên mặt tôi duỗi ra và cào nhẹ lên má tôi trong lúc bàn tay của nàng tuột xuống.

Một lát sau, tôi cũng rán nhắm mắt ngủ. Trí óc tôi đã quá bận rộn suốt một thời gian dài. Song le chắc hẳn tôi đã ngủ. Điều cuối cùng mà tôi còn nhớ được là tôi đã trông thấy ánh sáng mờ xám của buổi bình minh giả tạo, bàn tay trái của buổi sáng trên bầu trời ở ngoài cửa sổ. Khi tôi nhìn trở lại thì trời đã chan hòa ánh nắng.

Tôi bỗng giật mình. Chiếc đồng hồ tay của tôi cho biết chỉ còn mấy phút là tới tám giờ. Monique mặc áo ngủ, đang đứng bên cạnh một trong những khung cửa sổ cao, nhìn ra ngoài biển. Tôi đến sát mình nàng và nhìn ra ngoài với nàng. Nàng luồn cánh tay của nàng dưới cánh tay của tôi và ép sát nó vào mình nàng, không nói gì.

Buổi sáng đã đến dưới một bầu trời u ám nặng trĩu. Tôi lo lắng nhận thấy hôm nay là ngày hẹn mà biển lại động hơn hẳn ngày hôm qua. Gió thổi mạnh khiến cho những làn sóng bạc đầu vươn cao trên mặt biển và làm bay tung bọt nước khắp nơi về phía dưới chúng tôi.

Tôi bảo :

— Có phải anh đã làm cho em không ngủ được ?

— Anh đừng nói bậy. Em ngủ ngon lắm mà.

Nhưng trông nàng có vẻ phờ phạc và dưới mắt nàng có hai quầng thâm.

— Em đã nghe được những gì về vụ này ?

Nàng quay người để nhìn lên mặt tôi.

— Khá đủ. Và em đã qua phòng bên cạnh, nói chuyện với Ted. Ted đã kể với em thêm nhiều điều.

— Em đừng lo ngại. Dù thế nào đi nữa, đêm nay mình sẽ rời khỏi đây. Anh thấy em đã để dành thức ăn điểm tâm cho anh.

Chiếc bàn lặn vẫn còn ở gần lò sưởi, bình cà phê đang được bắc trên một bếp lửa để luôn luôn nóng.

Nàng tiến tới bàn.

— Người ta vừa mới đưa vào. Em còn chưa ăn miếng nào. Anh uống một chút cà phê nhé?

Tôi uống cà phê và ăn bánh croissant với nàng. Chúng tôi nói chuyện rất ít. Rồi tôi trở về phòng riêng để cạo râu và thay áo quần.

Khi tôi trở qua nàng đã thay y phục xong. Nàng mặc một bộ áo quần và mang một đôi giày, tất cả là loại đặc biệt dùng lúc đi trượt tuyết. Một chiếc áo choàng ngắn dày bằng len đen liệng ở chân giường.

Tôi chắc lưỡi :

— Em tính giới lắm. Đã ấm mà lại màu đen, chắc sẽ rất tiện lợi. Tối nay em nhớ mặc vào người.

— Anson đã yêu cầu em đi một vòng xe với ông ta ngày hôm nay. Em đoán ông ta muốn nói chuyện về thỏa ước.

— Tại sao em lại đem áo quần trượt tuyết đi theo?

— Em chưa từng ở Hebrides và đã tưởng nơi này lạnh lắm. Như ở Ultima Thule (1).

— Kề ra em không hiểu rõ cũng không có gì lạ, vì có rất nhiều người nghĩ như em. Nhưng không chừng

(1) *Ultima Thule* : vùng cực bắc của địa cầu, có thể là Na-Uy, Iceland (đảo lớn gần Na-Uy), hoặc Mainland (đảo lớn nhất thuộc quần đảo Shetland ở phía bắc Tô-cách-lan).

đêm nay trời lạnh thật sự.

Nàng bồng vòng tay quanh hông tôi và ôm chặt, úp mặt vào ngực tôi. Tôi cũng siết lấy mình nàng.

Nàng khẽ nói :

— Stuart, em sợ quá !

Tôi bảo :

— Em là một nữ kịch sĩ đại tài. Không nên lộ ra mặt.

— Nhưng em vẫn cảm thấy sợ.

— Em đừng lộ ra ngoài. Rồi em sẽ thấy không sao dù có chuyện gì xảy đến. Em đừng tỏ ra hay biết việc Ted và anh có thể làm tối nay. Khi xong xuôi anh sẽ kể cho em nghe. Nhất là em đừng phản kháng Anson. Em cứ bảo ông ta em đã quyết định ký mọi điều khoản theo đúng ý của ông ta.

Nàng ngàng mặt lên và nhìn thẳng tôi, vô cùng kinh ngạc.

— Anh nói thật chứ, Stuart ? Nhưng tại sao vậy ?

— Phải. Anh nói thật. Anh không nói bán ngay cổ phần. Em cứ bảo y em sẽ bán. Em cứ việc ký tờ tương thuận nếu em bị ép buộc, nhưng hãy cố kéo dài qua ngày mai nếu có thể. Nếu em phải ký, anh và Ted sẽ cố lấy lại tờ cam kết cho em.

Tôi làm bộ mạnh dạn mà trong lòng không tin nổi được một phần mười.

— Em sẽ cố. Nhưng chắc không phải dễ dàng gì. Y đã tỏ ra gấp rút.

Tôi cười bảo :

— Anh tin em sẽ thành công.

Nàng hôn tôi và cắn nhẹ môi dưới của tôi.

— Bây giờ em phải đi. Em phải gặp Anson đúng chín giờ sáng.